

HENK LANGERAK: 'STERREN INTERVIEWEN IS NIET VERVELEND, MAAR 'T BLIJFT WEL WÉRK'

ALS MEDIAREDACTEUR VAN HET ALGEMEEN DAGBLAD HEEFT HENK LANGERAK, DIE DAARVOOR VOOR RIJN EN GOUWE EN HET CENTRUM WERKTE, BIJNA 35 JAAR BINNEN- EN BUITENLANDSE ARTIESTEN GEÏNTERVIEWD. PLANNEN VOOR HET SCHRIJVEN VAN EEN ROMAN HEEFT DE VOORMALIG JOURNALIST NIET. WEL IS SINDS Z'N PREPENSIOEN ZIJN PASSIE VOOR REIZEN EN FOTOGRAFEREN WEER VOLOP AANGEWAKKERD, ZO BLIJKT UIT DE UITGIFTE VAN EEN FOTOBOEK EN KALENDER OVER ZIJN RECENTE CHINA REIS.

Door Jolanda van Luinen

OVER ZIJN JEUGD

Uit wat voor een gezin komt u?

„Thuis was ik de oudste. Vijf jaar na mij kwamen nog een broer en twee zussen, die onderling anderhalf jaar in leeftijd schelen. Wij waren een rooms-rood gezin. Door de kerk werd het mijn vader kwalijk genomen dat hij lid was van de NVV en niet van de rooms-katholieke bond, maar daar trok hij zich niets van aan. Tussen mij en m'n broer kwam er nog een jongetje, maar dat overleed kort na zijn geboorte.”

OVER HERINNERINGEN

Wat weet u nog van uw lagere school tijd?

„Op mijn tiende verhuisden we van Den Haag naar Alphen. Van de school in Den Haag kan ik me weinig herinneren. Wel de geur van versgeslepen potloden. Op de Bonifaciuschool in Alphen kon meester Van Gils van de 6e klas mooi voorlezen. Je had toen nog grote klassen. Wij wonnen nog een prijs met het sparen van zilverpapieren melk-doppen voor de missie. Wim Quint en 'Tante Roos' van het KRO-radioprogramma Wigwam kwamen toen een uitzending opnemen in de Josephzaal, met onze school in de hoofdrol.”

OVER SCHOOLPERIKELEN

Was uw mulo-tijd van invloed op uw latere loopbaan?

„Ik bleef zitten in de eerste klas van de Bonifacius-mulo, terwijl een andere jongen met ongeveer dezelfde rapportcijfers wél overging. Maar zijn vader zat in het kerkbestuur. Daarop besloten mijn ouders me naar de Openbare Ulo te sturen. Als goed katholiek jongetje vond ik dat vreselijk. Lag in m'n bedje te bidden dat het niet zou doorgaan. Maar uiteindelijk heb ik daar een leuke tijd gehad. Later ben ik toch nog van m'n geloof gevallen toen ik door kreeg dat de pastoor maar een toneelstukje opvoerde. Het hoofd van de school, meester Knook, gaf Franse les en organiseerde uitwisselingsprojecten met Caen. Helaas kon ik niet mee toen onze klas een tegenbezoek aan Caen bracht, want daar hadden mijn ouders geen geld voor. Uiteindelijk had ik op mijn eindlijst een 8 voor Frans en een 5 voor Engels, terwijl ik nu juist Engels goed spreek en Frans alleen nog kan lezen.”

OVER DE KRANTENWERELD

En toen?

„Aansluitend wilde ik de journalistiek in. Begin jaren '60 was daar nog geen

Henk Langerak heeft drukker dan ooit.

Foto: Walter Planije

opleiding voor en leerling-journalist worden bij een krant kon niet, omdat ik nog geen 18 was. Dus ben ik snel in militaire dienst gegaan, waardoor ik er op mijn 20e weer uit was. Op 1 januari 1965 kon ik bij Dagblad voor Rijn en Gouwe in Alphen beginnen. Ik heb er zes jaar gewerkt als verslaggever/eindredacteur. Het was een prima leerschool. Eén redacteur had een goed ontwikkeld taalgevoel, de andere was meer een nieuwsgager. Van beiden kreeg ik het nodige mee. In deze baan schreef ik nieuwsverhalen, maakte ik foto's en hield me bezig met de opmaak. Ook zette ik een jongerenpagina op. De krant had in elke plaats een correspondent. E-mail was er nog niet, dus werden stukken verzonden per treinpost. Of men sprak ze op een bandje in, waarna ik ze uitwerkte en op de telex zette voor Rotterdam, waar de krant werd gedrukt. Voor het schrijven van mijn eigen stukken gebruikte ik een klassieke typemachine, nog zonder correctielint. Verbeteringen bracht je met de hand aan. De zetterij in Rotterdam nam de correcties over wanneer ze teksten omzetten in loodregels. Door de voortschrijdende techniek is de zetmachine verdwenen en wordt de opmaak tegenwoordig op een pc gedaan. Hierdoor zijn in de krantenwereld heel wat banen verloren gegaan.”

OVER WERK EN PRIVÉ

U heeft uw vrouw via het werk leren kennen. Vertelt u eens?

„Jany was het nichtje van de R&G-redacteur-met-taalgevoel. Zij kwam wel eens langs op de redactie. Bij het afscheid van de hoofdredacteur was zij gastvrouw en nog wat later kwam ik

haar weer tegen op het lustrumfeest van Vevo, de toenmalige scholierenvereniging van het Christelijk lyceum, waar ik voor de krant een verslag van maakte. Nadat ik mijn verhaal had uitgewerkt ging ik na mijn late avonddienst nog even kijken op het slotbal in gebouw Nabij. Daar hebben we samen gedanst. Na afloop heb ik haar naar huis gebracht. Toen hebben we voor het eerst gezonden. In die tijd had je daarmee nog niet direct verkering. We bleven elkaar wel af en toe zien, ook omdat we gezamenlijke vrienden en kennissen kregen. Zo is het langzaam ontstaan. Inmiddels zijn we 38 jaar getrouwd. In die tijd is het werk wel eens voor het meisje gegaan, maar dat kon ze goed hebben.”

„Na zes jaar bij R&G - we waren inmiddels getrouwd - wilde ik mijn positie verbeteren. Ik werd toen regiodirecteur van dagblad Het Centrum in Utrecht. Helaas werd deze na vier maanden verkocht aan het Utrechts Nieuwsblad. Ik had geen zin om mee verkocht te worden. Vanuit mijn R&G-tijd had ik connecties bij Algemeen Dagblad, waar ik toen kon komen werken. In die tijd had ik al veel belangstelling voor radio en tv, daardoor mocht ik in een hoekje van de krant hierover schrijven. Later werd dit hoekje uitgebreid naar een hele pagina mediaredactie doordeweeks en op zaterdag een dubbelpagina. Het was een uniek concept van radio-, televisie- en tijdschriftennieuws en later ook internet.

Het werkterrein was breed: van zangeresjes in een tv-show tot en met de directeurs van omroepen en de minister van Cultuur heb ik geïnterviewd. Kind aan huis was ik, bij de opnamestudio's

in Hilversum en Aalsmeer. De VARA was de eerste omroep in Europa die de shows van Oprah Winfrey uitzond. In Cannes bezocht ik twee keer per jaar een grote tv-beurs en daar ontmoette ik haar. Ik was de eerste Nederlandse journalist die haar mocht interviewen. Op die beurs heb ik wel meer buitenlandse sterren gesproken, maar ook in onder andere Los Angeles, New York en Londen. In al die jaren heb ik eigenlijk iedereen wel gesproken die ik wilde spreken.

Om handtekeningen heb ik artiesten nooit gevraagd en ik hoefde ook niet met hen op de foto. Ik ontleen daar mijn status niet aan. Het interviewen van bekende mensen was niet vervelend, maar het was natuurlijk wél werk. In m'n AD-tijd heb ik een enkele keer ook voor een tijdschrift of magazine geschreven, maar nooit voor de roddelbladen. Ben je gek zeg, ik ga niet spitten in iemands privé-leven. Alleen als het ging om echte nieuwsfeiten, dan was ik vasthoudend. Hierdoor had ik ook de primeur over de fusie van Joop van den Ende met John de Mol. Toen Joop dat voor kort voor publicatie hoorde, vroeg hij me die informatie nog niet te plaatsen. Dan zou ik een jaar lang al zijn primeurs krijgen. Daar ben ik toen niet op ingegaan. Als eerste nieuws publiceren, dat was voor mij de sport.”

OVER FOTOGRAFEREN

Zegt voor u, als journalist, ook één foto meer dan 1000 woorden?

„Bij mijn reisverslagen is dat inderdaad zo. Met fotograferen ben ik op m'n twaalfde begonnen. In mijn diensttijd leerde ik films ontwikkelen en afdrukken. Reizen over de heel wereld doe

ik ook al lang, zowel voor het werk als privé. Vooral Azië trekt mij.

Chinezen vinden alles leuk aan westerlingen en worden nog graag op de foto gezet. Elke lange vakantie maak ik een film, die ik monteer en van muziek en titels voorzie. Daarnaast heb ik circa vijftien korte filmpjes op YouTube staan, onder naam Hela23. En van mijn achttiendaagse China reis heb ik onlangs een fotoboek en kalender uitgegeven, die te bestellen zijn via <http://stores.lulu.nl/henklangerak>. Ik vond die uitgifte toepasselijk, zo in de aanloop naar de Olympische Spelen in Beijing. Sowieso vind ik het leuk om met anderen te delen wat ik op reizen gezien heb. Mijn hobby fotograferen loopt dus steeds verder uit de hand.”

OVER TOEKOMSTPLANNEN

Wat kunnen we nog van Henk Langerak verwachten?

„Ik zou wel de Nuba-stam in Sudan willen bezoeken of een maandje mee met een circus. Daarnaast heb ik nog plannen voor een interviewboek. Echt, sinds mijn prepensioen ben ik zo druk, dat ik niet snap hoe ik ooit mijn werk erbij heb kunnen doen.”

Naam: Henk Langerak
Geboortedatum: 23 oktober 1944
Geboorteplaats: Den Haag
Beroep: journalist met prepensioen
Relatie: getrouwd met Jany de Graaf (58)
Kinderen: een dochter, zoon en kleinzoon
Hobby's: fotograferen, video filmen, internet, reizen